

Sygn. akt II CZ 116/11

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z powództwa Miejskiego Przedsiębiorstwa Komunikacyjnego

Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko G. L.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 15 grudnia 2011 r.,

zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Okręgowego

z dnia 19 kwietnia 2011 r.,

**oddala zażalenie i wniosek o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy zaskarżonym postanowieniem odrzucił skargę kasacyjną pozwanej G. L. od wyroku tego Sądu z dnia 22 czerwca 2010 r. wskazując, że skarga kasacyjna nie przysługuje w sprawie rozpoznanej w postępowaniu uproszczonym, a nadto, że G. L. wniosła ją osobiście.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwana G. L. wniosła o jego uchylenie, zarzucając Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 45 Konstytucji RP i art. 398¹ § 1 k.p.c. przez ich niezastosowanie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest oczywiście bezzasadne.

Zgodnie z art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c., skarga kasacyjna jest niedopuszczalna w sprawie rozpoznanej – tak jak sprawa niniejsza - w postępowaniu uproszczonym. Stosownie zaś do art. 188 pkt 1 Konstytucji, o zgodności przepisu ustawy z Konstytucją orzeka Trybunał Konstytucyjny, a nie Sąd Najwyższy.

Podniesiony przez skarżącą zarzut wskazujący na niezgodność art. 398² § 2 pkt 3 k.p.c. z art. 45 ust. 1 Konstytucji nie mógł więc wyrzeć zamierzonego skutku, skoro skarżąca nie przedstawiła orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego stwierdzającego tę niezgodność, a Sąd Najwyższy nie dostrzega podstawy do wystąpienia z urzędu z odpowiednim pytaniem prawnym do Trybunału (art. 193 Konstytucji).

Niezależnie zaskarżone postanowienie jest trafne także w świetle jednoznacznego brzmienia art. 87¹ § 1 k.p.c., przewidującego przymus adwokacko – radcowski w postępowaniu przed Sądem Najwyższym.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Oddalając wniosek pełnomocnika skarżącej o zasądzenie od Skarbu Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Sąd

Najwyższy miał na uwadze oczywistą bezzasadność zarzutów podniesionych zażaleniu, zmierzających do podważenia prawidłowości zastosowania przez Sąd drugiej instancji przepisów jednoznacznych, nie podlegających różnej wykładni (por. postanowienia Sądu Najwyższego: 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41 oraz z dnia 22 stycznia 2008 r., II CZ 106/07, niepubl.).